

Csindel Klára

Az én kutyavilágom

(Rövidítve)

Ma nagyszombat van, és szokás szerint megint egyedül vagyok. Szilvásváradon a húsvéti kutyakiállítás mindig nagy élmény. Nálunk a kutya központi téma, én szoktam mondani, hogy szeretném magam kutyául érezni, mert az egy pozitív állapot a mi esetünkben. Sokat gondolkodtam a kutya szó velem kapcsolatos összefüggésein. A magyar nyelvben rengeteg fogalom van a köztudatban a kutya variációjával, jó, rossz egyaránt. Nekem, ma már tudom, gyermekkoromban is sokban befolyásolta az életemet. Apám a kutya évében született, ezt persze akkoriban még nem volt divat tudni. De a szóhasználatában sűrűn megjelent a szó szimbólumként. Soha nem káromkodott, a legmérgeesebb kitörésekor is csak a kutyafáját emlegette, max. a kutya mindenit vagy kutya istenit szidta. Persze a fejébe nem láthattam, mit gondol, és ez csak a szublimált változat volt, mert mindig jó példát akart nekünk, gyerekeknek mutatni. Nekem már korán elmagyarázta, hogy mik a kutya kötelességeim. Nagyanyám szidott, mert enni gyakran csak úgy kutyafuttában szerettem, pedig az egészségtelen. Igaza volt, a gyomrom azóta is sokszor kutyául megkínoz. Nekünk nem lehetett kutyát tartani a belvárosi lakásban, pedig a bátyámékkal szerettünk volna, de a szülők nem engedték. Nagyon sokszor voltam egyedül, és így még a kutya sem nézett rám. Ez ma már változott, most is a kutyánk néha bejön hozzám, mert a gazdi távollétében ő is bánatos. Szóval gyerekkoromban nem éltem egészségesen, mert a kutya hidegben ritkán dugtam ki az orrom a meleg lakásból, legalábbis korai éveimben. Mi nem tudtunk fakutyázni sem, legfeljebb néha szánkózni, de a végtagjaim gyakran majdnem lefagytak, mert nem volt elég meleg ruházatom. A szüleim is hiába panaszták a szükségét, a kutyaugatás már akkor sem haltszott az égig. Persze a nagykutyák gyerekeinek akkor is tellett minden divatos téli sportra. Nekem a korcsolyám is először csak olyan cipőre csatolható volt, de én azzal is a kutyaparadicsomban éreztem magam. Ha elestem, nem volt gond, mert tudtam, az ebcsonnt beforr hamar. Soha nem volt elszórni való javam, soha nem szereztem ebül jószágot, ami ebül vész el. Húséges kutya módjára éltem a betanított erkölcsi, etikai szabályok szerint, és tiszteltem az eb ura fakót mindig. Ja, a középiskolában ezt láthatták rajtam, mert a Bobi nevet ragasztották rám, és én hiába dühöngtem, mikor megkérdezték, Bobi kutya, hol a pedig-réd? Mert ugye a család kutyabőrrel sem rendelkezett, csak rólam sült le a bőr sokszor a szegényes külsőm miatt. A dolgaimat próbáltam nem összekutyulni, ez sem mindig sikerült, de nem volt jellemző, hogy kutyálgodtam volna. Soha nem voltam a kertész kutyája, szívesen adtam másnak még azt is, aminek még én is hasznát vettem. Ritkán voltam szerencsés, mert figyeltem, hogy ne lépjek kutyagumiba, a pénzem is nehezen csordogált, mert a kutya is oda csinál, ahol már van. Azért ahhoz mindig elég jó szimatomból volt, hogy a zsákutcákról visszataláljak a cél felé vivő útra. Mert az élet ugye nem kutyakomédia, a múltat úgy

kell elfogadni, ahogy van, mert a késő bánat eb gondolat. Próbálok láthatatlan farkamat csóválva minden apróságnak örülni, és feltétel nélkül szeretni mindent és mindenkit. Ez nehéz, az életben sokszor félttem, a behúzott faroktartástól deformálódott a gerincem, kénytelen vagyok ma alázatos testtartásban élni. Nem alázkodom meg, csak elfogadom a jelenlegi körülményeimet kellő alázattal. És akkor biztos kiérdemlem a Sorstól a jutalomfalatokat, és remélem, lesz még jutalomjátékom az élet színpadán. Nagy színészünket is az egész ország Kutyá néven ismerte, én sem kell hogy szégyelljem a magamét, mert a nőta is megmondta, hogy kis kutya, nagy kutya nem ugat hiába. Igaz, sokszor kutyába sem vettem, de talán úgy volt rám jobb hatással a jellemfejlődésemben. Mert mikor munkám a társadalom hiénakutyája volt, bizony nem éreztem magam jól a bőrömben. Néha úgy éreztem, a kutyának sincs rám szüksége, de azért mikor kutyaszorítóba kerültem, akkor valaki mindig segített a családból, mert nem mondhatják rám, hogy se kutyája, se macskája nincsen. Szomszédaimmal is többnyire jó volt a viszony, nem afféle kutya-macska barátság. Az mindig relatív, hogy az ember jó kutya vagy rossz kutya, aszerint hogy szolgálalkú vagy szabadságra vágyik. Ma is egyre több a kóbor kutya, de soha nem lesz belőle újra farkas, hiába áll össze falkába, mert a nyakán a nyakörv nyoma mindig megmarad, ahogy a költő mondta. És mint Morzsa kutya, én is továbbra is hegyezem a fülem, hogy értsem, mit kíván tőlem a gazdi, és ha végleg magához hív, tudom, a rajzfilm is megmutatta, a kutyák mindig a Paradicsomba repülnek, fel a teliholdra. És mivel soha nem voltam kivert kutya, így biztos a mennyei gazdasszony is beenged, és mivel mindig tyúkanyó típus voltam, igaz, hogy dehogy veri, dehogy veri, mint a galambot eteti, és a galamblelkem mindig válogat a kendermagban, a kiskirály sem élhet jobban. És megígérhetem, hogy ezután is jó(l) leszek, mint Morzsa, és a baromfiudvar közepén hűségesen őrizve úr leszek a szemétdombon, és boldog a magam csillagán, mint a Kis Herceg. Én mindig őszinte ember voltam, mert a hazug embert könnyebb utolérni, mint a sánta kutyát. Másoknál sokszor nehéz volt igazságot tenni, ha kértek, mert egyik kutya, másik eb, csak a nézőpont volt más, ami szerint mindkét vitatkozóknak igaz volt, de az egészhez képest ezek részigazságok voltak. Magamnak is nehéz volt bebizonyítanom, hogy nálam hamis a kutyából nem lesz szalonna jóslat, igenis sokat változtam. Bár ez többnyire a külső és belső énem cseréje volt, így megélve a teljességet a külső szemlélő a különbséget látta. De nem akarok lerágott csonttal foglalkozni, ellentétben azokkal, akik végletekig rágódnak elavult csontemlékeken. Inkább kutyafülön széljegyzem nekik, inkább szidják a kutya fülit, vagy mosolyogják meg saját tévedésüket, és lépjenek tovább. Persze én is okoskodva tanácsokat adok, de közben időnként jobban ugatok, mint a kutyám, a lelki gubancok miatt ugatva köhögök, de örülök, mint kiskutya a farkának, egyre ritkábban. A bátyám, szegény, kicsi korában megjijedt egy ráugró nagy kutyától, ez sokáig beszédzavart okozott nála. Ha szüleink engedtek volna kutyát tartani, akkor kutyaharapást szőrével gyógyult volna. Kutyaszavas emlékeim lassan kifogytak, elfáradtam, mint a kutya. Most kellemes pirkadati hűvösben írok az erkélyen, mert nappal kutya meleg van. A kánikula szó is a latin kutya, azaz canis szóból alakult ki. De már kutyautó legyek, ha tovább folytatom. Mára elég, leteszem tollam, és életem tovább élvezettel az én kutyavilágomat, ahol csodás kaktuszvirágban gyönyörködöm kutyatej helyett.